

РЕШЕНИЕ

№ 2450

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8577** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място] [улица], подадена чрез адв. Г. В., срещу Решение № Ж-579/04.08.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което са дадени на дружеството задължителни указания да издаде становища с посочени условия за „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ“, на три броя фотоволтаични централи ,с местонахождение: [населено място], общ. Д., УПИ IX-563, УПИ XVIII-563, УПИ XVII-563,за които присъединяването е отказано със становища от 20.05.2021г. от [фирма] и в 7-дневен срок от изпълнение на указанията по т.1 [фирма],да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

В жалбата се твърди,че решението е немотивирано и издадено в противоречие с нормативните актове в областта на енергетиката,като КЕВР не е обсъдила спорният въпрос между страните,а именно налице ли са сгради по смисъла на ЗУТ в процесните имоти,където са изградени Ф.-те на заинтересованата страна.Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено.В съдебно заседание дружеството се представлява от адв.К.,която поддържа жалбата,представя списък с разноски.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране чрез юрк. М. оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и изразява искане да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение ,депозира писмени бележки в срок.

Заинтересованата страна [фирма] с управител П. К. редовно призована не се представлява.

Административен съд София-град,след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От [фирма] с управител П. К. са депозирани искания за проучване и присъединяване на фотоволтаични електрически централи към електроразпределителната мрежа, както следва:1.№ [ЕГН], за обект с местонахождение в [населено място], общ. Д., УПИ IX-563, кв. 49;2.№ [ЕГН], за обект с местонахождение в [населено място], общ. Д., XVIII- 563, кв. 49;3.№ [ЕГН], за обект с местонахождение в [населено място], общ. Д., XVII- 563, кв. 49. до [фирма].Заявеният срок за въвеждане в експлоатация на Ф.-те е 30.06.2021г.Имотите се намират в урбанизирана територия и в тях са разположени стопански сгради VI-категория/съгласно разпоредбите на чл.137 ал.1 т.6 от ЗУТ./,присъединени към електроразпределителната мрежа.Във връзка с така подадените заявления ЕР Север твърди, че е направило проучване и процедурите са отказани със становища 20.05.2021г. поради това,че заявените обекти за производство на електрическа енергия не попадат в обхвата чл. 24, ал. 1 от ЗЕВИ и заявените централи могат да бъдат присъединени по общия ред на Наредба №6, съгласно разпоредбите на част трета, глава четвърта от Наредбата.Посочено е още ,че макар да се касае за отделни фотоволтаични централи и отделни поземлени имоти с отделна постройка налице е заобикаляне на общото правило по чл.23 от ЗЕВИ.

Във връзка с така издадените становища от [фирма] с управител П. К., е подадена жалба до КЕВР,където е постъпила с вх.№Е-11П-14/27.05.2021г. на КЕВР. Жалбата е била изпратена на ЕР Север АД,като с писмо от 22.06.2021г. дружеството е изразило становище по същата.В отговор на жалбата е прието Решение №Ж-579/04.08.2021г. на КЕВР.В решението е посочено, че по същество издадените от дружеството документи до заинтересованата страна представляват отказ от изпълнение на лицензионни и законови задължения на оператора на електроразпределителната мрежа.Според Комисията, производството е неправомерно прекратено и не са спазени сроковете по процедурата, посочени в Раздел II на Наредба №6 след получаване на заявлението за проучването на условията за присъединяване на Ф.,предвидена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

Решение № Ж-579/04.08.2021г. на КЕВР е връчено на [фирма] е изпратено 10.08.2020г./л.16/.Жалбата от [фирма], с която решението се оспорва пред Административен съд София-град е подадена чрез КЕВР с вх.№Е-11П-00-14 от 24.08.2021г.същата е в срок.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката (ЗЕ) Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно, ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган. Решението е взето от Комисията в състав „Енергетика“ с четири гласа „за“, от които „два“ са на членове на Комисията със стаж в енергетиката. Решението е издадено в изискуемата писмена форма, като не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до нищожност на същото.

Неоснователни са твърденията в жалбата за немотивираност на решението на КЕВР. Административният орган е изложил установените факти и обстоятелства и е обосновал направените от него изводи, позволяващи да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Съдът намира, че решението е в съответствие с материалния закон. Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия. Изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън тази относно спазването на нормативните изисквания. Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. В чл. 26 от същия закон е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката. За обектите по чл. 24, т. 1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането (ал. 3), а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по,

ал. 3, и при издадено разрешение за строеж.

Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел II от Наредба № 6 от 24.02.2014г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6, Наредбата). Съгласно чл. 87 от Наредбата лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор. Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискала проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява (ал. 7). Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне (чл. 90, ал. 1 от Наредбата). Съгласно чл. 91 от Наредбата в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 ЗЕ.

Спорният въпрос между страните е дали изградените сгради в процесните имоти отговарят на изискването на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, а именно в имота да има „сграда“. В ЗЕВИ липсва дефиниция за понятието за „сграда“. Понятието за „сграда“ е посочено Закона за енергийната ефективност (вж. § 1, т. 27 ДР ЗЕЕ), където се говори за конструкция със стени и покрив и Наредба № 7 от 2004г. за енергийна ефективност на сгради-също конструкция със стени и покрив (вж. § 1, т. 20 ДР). Разграничението между „сграда“ и „постройка“ е посочено в Наредба № 7 от 22.12.2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, издадена на основание чл. 13, ал. 1 ЗУТ (Наредба № 7 от 22.12.2003г.), в нея много ясно е казано, че застрояването в урегулираните поземлени имоти, предназначени за застрояване се дели на два вида - основно, което наред с останалите видове застрояване може и да е със сгради и допълващо-като един от видовете допълващо застрояване е с постройки (вж. чл. 70 и чл. 71 от Наредба № 7 от 22.12.2003г.). Съгласно чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ изискването по отношение на имота, в който е предвиден да се изгражда Ф., е в него да има присъединена към

електроразпределителната мрежа сграда и да се намира в урбанизирана територия.

Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове, разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл. Разпоредбата на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ е ясна. Представените документи категорично установяват, че в процесните имоти са изградени стопански сгради със съответните разрешения за строеж №111/20г., №109/20г., №110/20г./л.39/ и същите отговарят на критериите по §1, т.27 от ДР на ЗЕЕ. Съгласно на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ законодателят не е предвидил допълнителни изисквания относно статута на сградата като такава за основно или допълващо застрояване. Поради което следва, че [фирма] превратно е тълкувало разпоредбата на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ и е стеснило приложното поле на закона.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че е налице хипотезата за заобикаляне на закона, в Закона за енергетика и ЗЕВИ, законодателят не е поставил ограничение относно броя на заявените за изграждане енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници (Ф.). Същото следва да се изведе и от текста на чл. 2 от ЗЕВИ, който определя основните цели на същия закон, а именно насърчаване производството на електрическа енергия от ВИ. Правилото на чл. 2 от ЗЕВИ кореспондира пряко и непосредствено с задължението на Р.България да изпълнява и европейското законодателство в областта, с оглед постигане на заявените количества - дял от вътрешното производство и потребление на електрическа енергия, произведена от ВИ. Една от целите на енергийната политика на ЕС е насърчаването на възобновяемите видове енергия и увеличеното ѝ използване (чл. 1 от Директива (ЕС) 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. за насърчаване използването на енергия от ВИ). Основната цел на Общността, посочена в съобр. 17 от Директива 2009/28/ЕО е подобряването на енергийната ефективност. В същото съображение е посочено, че „политиките на енергийна ефективност и енергоспестяването са най-ефективните методи, с които държавите-членки могат да увеличат процентния дял на енергия от възобновяема енергия“.

С оглед изложеното, оспореното Решение № № Ж-579/04.08.2021г. на КЕВР се явява законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Разноски:

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултското възнаграждение е основателна и следва да бъде уважена за сумата от 200 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София -град, III отделение, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма] с[ЕИК], срещу Решение №Ж-579/04.08.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма][ЕИК] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сума в размер на 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 -дневен срок от съобщението.

съдия: